

Dagbog 2

**For perioden 1984 – 1985
vedr. Interrail turen
samt aftjening af værnepligten**

Forord

Denne dagbog er min anden dagbog der beskriver min tur rundt i Europa med tog sammen med Peter og Claus samt min periode hos Dragonregimentet i Holstebro, hvor jeg aftjente min 9 måneders værnepligt.

Der kan forekomme udtalelser der måske nok er lidt hårde, men det er de tanker jeg havde om denne periode og de mennesker jeg var omgivet af.

Denne dagbog er ikke tiltænkt for at skade nogen, men mere for at fortælle om mit liv og oplevelser.

Der er episoder og oplevelser jeg har valgt ikke at videregive, da disse måske sårer mere end de gavner – både for mig selv, men så sandelig også overfor de involverede parter.

God fornøjelse med læsningen!

Kaj Heydt Jørgensen

Indholdsfortegnelse

- 1984 Sommerferie i Europa (Interrail)**
- 1984 Soldat i Holstebro**
- 1984 Julevagten**
- 1985 Masser af øvelser**

Interrail turen samt militær året 1984 – 1985

Efter af HH var vel overstået og festerne ligeså, var tiden endelig kommet dertil, hvor vi (Peter, Claus og jeg) skulle ud og se /opleve noget. Jeg var helt vildt spændt på denne tur ned igennem Europa.

Vi skulle mødes den 26/6 på banegården i Røddekro, og dermed startede vores Interrail ferie.

Det første stop vi havde, var i Hamborg, men kun for at skifte til et andet tog, der skulle køre os ned gennem Tyskland til Østrig.

Vi var hjemmefra blevet udstyret med en bog over samtlige tog tider i Europa, og den blev brugt ret flittigt.

Efter en god nats søvn ned gennem Tyskland skulle vi tidlig om morgenen skifte tog i Rosenheim.

Men inden vi skulle skifte kunne vi lige nå en Jægermester, som var helt oppe i tiden den gang.

Humøret var højt på trods af alt vores bagage. Men som vi kom sydpå, kunne vi godt se at vores planlægning ikke havde været af bedste karakter. Der var ikke lagt en slagplan for hvor vi skulle overnatte eller hvad vi specielt skulle se, hvilket medførte at vi ofte her og nu måtte finde en løsning, der måske ikke var den bedste løsning, men trods alt en løsning.

Fra Rosenheim gik turen ned igennem Østrig mod Verona i Italien.
Turen igennem Østrig var en kæmpe oplevelse. Toget snoede sig gennem bjergene med utrolig langsom fart, og der var konstant en fantastisk udsigt.

Endelig var vi kommet til Italien og dermed også Verona. Her skulle vi skifte tog endnu engang, og så skulle vi gerne være ved vores bestemmelsessted, som var Venedig.

Vi fandt toget mod Venedig, men Claus kunne pludselig ikke længere stå for mosten. Han trængte simpelthen til en lur.

Velankommen til Venedig den 27. juni, skulle vi som det første have fundet en campingplads.

Det voldte en del problemer at finde denne kære campingplads og vores rygsække var efterhånden begyndt at blive ufattelig tunge, men langt om længe fandt vi den. Nu skulle teltet rejses i en fart, så vi kunne komme til at slappe af og nyde vores ferie.

Efter at teltet var rejst, skulle der handles ind. Vi skulle have købt ind, således at aftenen kunne blive hyggelig, det var trods alt vores første rigtige ferie aften.

Men vi var trods alt sparsomt udrustet, så det at drikke rødvin foregik direkte fra flasken. Her sad vi 3 gutter og hyggede os nede i Venedig og selvfølgelig gik snakken på festerne efter HH og hvad vi ellers skulle se / opleve på turen. Efter en hyggelig aften blev teltet lukket og alle faldt meget hurtigt i søvn.

Efter morgenmaden, som Claus havde arrangeret, gik turen ind mod Venedig by. Nu skulle byen udforskes.

Som det første skulle vi ud at sejle i en gondol. Vi fik os pruttet til en pris vi mente der var fornuftig, men efterfølgende fandt vi ud af at han nok alligevel havde taget røven på os.

Han bestemte selv ruten, og dermed var den nok blevet kortere end til hans pris.

Men vi havde en dejlig sejltur i Venedigs gader.

Efter sejlturen gik vi rundt i Venedig og så hvad der var værd at se. Samtidig fik vi noget at spise, så vi igen var klar til en ny togtur. Næste ophold skulle være i Monaco.

Da vi havde fundet banegården og toget mod Milano, kunne vi kun sidde og vente på næste stop.

I Milano oplevede vi en trompetspiller sidde i denne kæmpe afgangshal og spille det ene trompet nummer efter det andet, og jeg tror det var denne aften der har fået mig til at interessere mig for trompetspil.

Efter et kort ophold i Milano gik turen videre over Genova mod Monaco, som vi ankom til om morgenen.

Som det første i Monaco, skulle der veksles penge, ikke for at spille på Kasino, men simpelthen fordi tegnedrengen var tom.

Vi fandt et posthus, og dermed var det klaret, og vi var klar til at gå på opdagelse i Monaco.

Vi var blandt andet på besøg i en drypstensgrotte, som var en mægtig oplevelse. Derefter gik vi rundt i Monaco og oplevede forskelligt.

Specielt var havnemiljøet en kæmpe oplevelse. Her lå alle de mange milliardær skibe, som alle snakkede om og havde set i fjernsynet. Men her så vi dem for vores åsyn. Vi så desværre ingen berømte mennesker, men det var nok også for tidlig på dagen vi vandrede rundt i dette "kvarter".

Efter en god dag i Monaco gik turen videre. Vi ville nu finde et sted på den franske sydkyst, hvor der var en god campingplads lige ned til vandet.

Men hvor, var det store spørgsmål.

Vi kørte igennem Nice og Cannes og pludselig var den der. Stedet så perfekt ud. Ved næste holdeplads var det bare med at komme ud, og finde et tog der stoppede i byen.

Vi fandt toget og så gik det tilbage til Le Trayas. I Le Trayas skulle vi nu "bare" finde campingpladsen, og efter at have gået et stykke ankom vi trætte, endelig til den.

Vi fik stillet teltet op, hvorefter turen gik ned til vandet. På campingpladsen var der mulighed for et VARMT bad, og det benyttede vi os af. Samtidig fik vi vasket lidt tøj, selvom der på daværende tidspunkt ikke var "lavvande" med hensyn til rent tøj.

Vi havde nogle dejlige og hyggelige dase dage i Le Trayas, hvor den konstant stod på ren afslapning nede ved stranden og ved teltet.

Men dette kunne ikke vare ved. Vi skulle videre mod Portugal, som var vores bestemmelsessted.

Nu gik turen videre mod Marseille og derfra videre mod Barcelona. I Barcelona skiftede vi over til et luksus tog som skulle køre os til Madrid.

På denne strækning kom vi op at skændes med en skide spanioler. Der var sket en dobbeltbooking af et sæde og vi ville ikke give os. Vi havde lige så meget ret til dette sæde, som han havde. Han plaprede på spansk og vi gav tilbage på dansk med alt hvad den kunne trække. Han kunne jo alligevel ikke forstå et hak.

Det endte med at konduktøren kom og skilte os ad. Efterhånden havde vi også fået "venner" blandt de andre spanioler der var med, men det hjalp ikke. Vi måtte flytte til nogle andre pladser og dermed var det kapitel overstået.

Endelig var vi ankommet til Madrid sent hen på aftenen. Nu skulle vi bare have fundet ud af at komme videre mod Lissabon.

Og her begyndte problemerne.

Vi startede med at opsøge turistinformationen, hvor det viste sig, at ingen af dem kunne snakke engelsk, men alligevel fik vi dem forklaret hvor vi skulle hen. Manden forklarede os et eller andet, som vi overhovedet ikke forstod. Nå men så måtte vi prøve at se om vi kunne løse "gåden" ved hjælp af vores "håndbog". Det gik heller ikke.

Tilbage igen til turistinformationen, og bede om en bedre forklaring på hvad det var han mente.

Manden blev sur, men pludselig forstod vi hvad det var han mente, og nu forstod vi så også hvad der var ment i vores "håndbog".

Vi skulle til en anden hovedbanegård, hvor toget mod Lissabon afgik. I Madrid var der ikke mindre end 4 hovedbanegårde.

Da vi var i tidsnød blev vi nødt til at opsøge en taxi, selvom vi ikke havde ret mange spanske penge på os.

Vi drøede af sted igennem Madrid og så desværre ikke ret meget af byen.

Endelig var vi der. Nu skulle vi se om vi kunne være så heldige at toget var forsinket. Men desværre nej.

Toget var lige kørt.

Hvad skulle vi så foretage os.

Humøret var faldet til et absolut minimum, og det på grund af en skide turistinformation, der ingen havde, der kunne snakke engelsk.

Havde vi bare fået den rigtige information ved første henvendelse, havde vi kunnet nå toget.

Det næste tog mod Lissabon afgik først næste dag, langt op af formiddagen. Vi sad længe og funderede over hvad vi så skulle.

Vi var trætte og sure og der blev ikke sagt ret meget.

Endelig skete der noget. Vi besluttede simpelthen at tage hen til den hovedbanegård, hvor togene mod den franske vestkyst afgik fra. Vi havde fået nok af Spanien.

I Frankrig havde vi kun mødt venlige mennesker, og det kunne vi ikke sige om Spanien. Vi havde haft for mange uheldige episoder med spaniolerne, og "turde" ikke fortsætte i dette møg land.

Dermed droppede vi også vores bestemmelsessted, og skulle så finde ud af hvor turen nu skulle gå hen.

Men først og fremmest ville vi finde hovedbanegården, og se om vi kunne få sovet lidt.

Vi valgte det sikre og bestilte derfor en taxi. Ved ankomst til banegården, godt midnat, var der kun en ting i hovedet på os. Vi trængte til at sove.

Men hvor skulle vi sove, var det store spørgsmål. Vi ledte efter et passende sted og pludselig var det fundet.

Oppe på taget i en aflæggende krog af banegården.

Men i mellemtiden var der pludselig nogen der interesserede sig for os, og holdt øje med os. Vi blev enige om at sove skiftevis.

Peter skulle holde den første vagt. På et tidspunkt må de have mistet interessen for os, for om morgenen da jeg vågnede, lå både Claus og Peter og snørk boblede i deres soveposer, og vi havde ikke mistet noget som helst.

Da også Claus og Peter var blevet vågne havde vi kun en ting i hovedet, og det var at komme ud af Spanien.

Så vi startede med at få drøftet hvordan turen nu skulle planlægges. Vi snakkede om at tage til Paris og derefter til England og Skotland.

Vi kom med det rigtige tog den 3/7 og nu gik turen mod Hendaye i Frankrig, og ih hvor vi glædede os til at komme til Frankrig igen.

Langt ud på aftenen ankom vi endelig til Hendaye. Og igen meldte spørgsmålet sig, hvor skulle vi finde et sted at sove.

Vi gik lidt rundt i Hendaye og fandt en park, hvor der var bænke, og her blev vi enige om at sove for natten.

På et tidspunkt blev Claus lidt nervøs, for der var noget der rykkede i hans sovepose. Det viste sig at være et stakkels pindsvin.

Næste morgen skulle campingpladsen findes, og efter en lang gåtur blev den endelig fundet.

Og straks skulle teltet stilles op, hvilket vi hyggede os gevaldig med.

Det gode humør var vendt tilbage hos alle 3, og vi havde det skide sjovt.

I forbindelse med at vi stillede teltet op, kom Peter og jeg til at diskutere nummerpladen på en tysk bil, der holdt lige overfor os. Nummerpladen startede med RD og Peter sagde at de kom fra Rüdeshheim, hvilket jeg straks nægtede og sagde at bilen kom fra Rendsburg.

Det endte med et væddemål på 15 kasser dansk øl, og undervejs prøvede jeg at forklare Peter at han havde fejl, men nej. Væddemålet var dermed igangsat.

Vi gik over til tyskerne og ganske rigtigt, de kom fra Rendsburg egnen, og dermed havde jeg vundet 15 kasser øl.

Det var stadigvæk tidlig på dagen, så vi kunne rigtig nå noget den dag. Claus og jeg besluttede os for at vi ville klippes, uanset hvad Britta senere ville hævle af sig, så efter at teltet var stillet op, gik det ind til byen igen, hvor vi hurtigt fandt frisøren.

Vi kunne ikke gøre os forståelige, men med fagter og store armbevægelser lykkedes det endelig at forklare hvad vi ønskede.
De skulle bare klippe håret meget kort.

Og vi blev klippet kort, hvilket bare var dejligt i denne varme.

Vi havde nogle dejlige dage i Hendaye, hvor vi virkelig fik sluppet af og badet til den store guldmedalje.

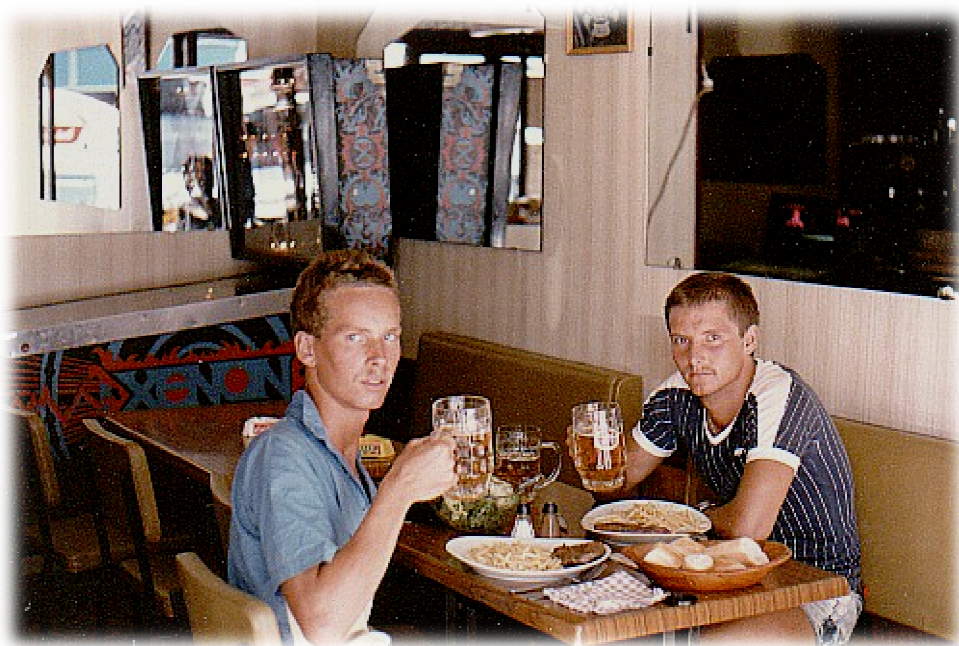
Men der var ved at ske noget mellem os. Peter skilte sig mere og mere ud, og skulle i tide og utide ringe hjem og fortælle hvordan han havde det.

Det virkede som om Peter havde hjemve. Peter var i hvert fald ikke gearret til denne form for ferie, hvor ting sker som de kommer.

Claus og jeg havde konstant "lort" i hovedet. Der skulle ske noget uanset hvad. Vi havde trods alt ferie, og måtte tage det som det kom, og det passede ikke ind i Peters kram.

Efter nogle uforglemmelige dage i Hendaye gik turen videre mod Bordeaux. Jeg tror vi havde en eller anden forestilling at der voksede vindruer alle steder. Men nej, vi så ikke en eneste.

Til gengæld så vi utrolig mange soldater fra Fremmed Legionen.

Bordeaux var alt i alt en stor skuffelse. Vi havde forventet / regnet med noget andet end det vi så.

Byen var mere en militær by end en vin by, og det havde vi ikke forventet.

Sidst på eftermiddagen gik turen videre mod Paris. Vi havde bestilt en sovekupé, så vi kunne være friske til næste morgen i Paris.

Vi ankom tidlig om morgenen den 8/7 til Paris ganske friske og udhvilede.

Vi startede med at få opmagasineret vores rygsække, så vi ikke behøvede at trave rundt med dem hele dagen. Derefter var vi klar til Paris.

Ved udgangen fra hovedbanegården blev vi mødt af en nydelig ung mand der gerne ville køre med os, og på trods af alle advarsler om at køre med private personer, valgte vi at køre med ham. Prisen var usædvanlig god – bilen derimod knap så god, men den kunne da køre.

Vi blev kørt ind i hjertet af Paris og så kunne vi gå på opdagelse.
Det første vi oplevede var at Claus var ved at blive rullet lige for øjnene af os, men det lykkedes heldigvis ikke, og pigebarnet fik et ordentlig los i røven, hvilket hun selvfølgelig ikke forstod.

Men nu var vi advaret. Vi skulle passe godt på os selv og hinanden i denne kæmpe by.

Vi startede med gå op Triumfbuen og nyde dette dejlige syn ned langs gaderne.
Det man så ofte havde set i fjernsynet var lige pludselig ægte virkelighed, og straks kom jeg til at tænke på historien hvor tyskerne i deres stormagtsdage kørte rundt her i Paris og brillerede over deres magt.

Lidt uhyggeligt, men alligevel meget spændende.

Da vi gik ned mod Eiffeltårnet kom vi forbi de mange fantastisk malere, der stod ude ved vejen / floden og malede det bedste de havde lært.

Malerierne var af usædvanlig fin karakter, men vi havde desværre ikke plads i vores rygsække, så vi måtte "nøjes" med at kigge.

Vi havde en fantastisk dejlig tur ned til Eiffeltårnet, og vejret var også helt perfekt. Men langt om længe ankom vi endelig til Eiffeltårnet. Et storslået syn

Selvom jeg godt vidste at det var stort, havde jeg slet ikke forstillet mig størrelsen.

Og selvfølgelig skulle vi helt op til toppen, hvilket tog lang tid, selvom det foregik med 3 forskellige elevatorer.

Oppe på toppen var der pludselig en vældig stank omkring os, men ingen sagde noget. Der var mange øvrige gæster, der pludselig rynkede på næsen og så dem omkring for at finde synderen

På et tidspunkt kunne Claus ikke tie længere og indrømmede at det var ham der forpestede omgivelserne.
Vores indtagelse af junkie food var begyndt at sætte sit præg på kroppen.

Men vi skulle videre ud og opleve noget i Paris, og væk fra stanken.

Efter at være kommet ned oppe fra Eiffeltårnet gik vi ned til Seinen for at sejle en tur. Sejlturen gik blandt andet forbi Notré Dame.

Og straks kom jeg til at tænke på Klokkeren fra Notré Dame – det stakkels menneske.
En speciel oplevelse jeg ikke gerne ville have undværet.

Resten af eftermiddagen foregik med at opleve Paris og pariserne.

Sidst på eftermiddagen valgte vi at tage toget og køre ud på "landet". Men ikke længere end at vi kunne vende tilbage til Paris, hvis det var det vi havde lyst til.

Vi besluttede os for at tage ud til et lille "fiskesamfund", og stedet var Le Tréport.
Det sidste stykke vej foregik med et meget gammelt tog, hvor der var manuelt gearskift, og dette havde vi ikke prøvet før.

I Le Tréport gjaldt det om at finde campingpladsen så hurtigt som muligt, for det var efterhånden blevet lidt sent.

Da vi ankom til campingpladsen, ankom der samtidig også en tysk bil med campingvogn, men desværre for ham og til vores held havde han ingen campingpas, og dermed var det os der fik pladsen.

Vi fik rejst teltet alt imedens Claus sørgede for aftenmaden, hvilket han gjorde fremragende.

Der var masser af mad og pålæg, og så havde Claus købt 2 flasker rødvin. Så nu var det bare om at gå i gang.

Langt om længe kunne vi ikke mere eller også var der ikke mere mad – det kan jeg ikke huske, men vi var blevet godt mætte.

Og nu havde Claus og jeg lyst til at se lidt af byen. Peter ville som sædvanlig ikke med, han ville hellere blive nede i teltet og læse en cowboy roman.

Vi prøvede at forklare ham, at den nok ikke løb nogen steder, men det hjalp ikke, så vi gik alene.

Vi gik og gik og på et tidspunkt lige før vi ville hjem, ville vi afslutte aftenen med en enkelt fadøl.

Vi fandt et dejligt lille værtshus, hvor der var mange mennesker.

Vi fik en ½ liter rigtig god fadøl og blev enige om at den nok ikke skulle være alene nede i mavesækken. Så vi bestilte en mere.

Da vi så efter et stykke tid bestilte endnu en, så begyndte franskmændene at kigge over til os, samtidig med at de også var begyndt at viske, når de kiggede over til os.

Vi sluttede aftenen af med en sidste og havde de ikke kigget på os før, så gjorde de det for alvor nu.

Claus og jeg snakkede om øllet måske skulle være noget specielt stærk øl, siden de sådan kiggede på os.

Vi forlod værtshuset uden at kunne mærke de store ting, og på vej hjem til teltet skulle vi lige tisse, og så var det godnat.

Jeg husker derfra ikke mere, men jeg kom hjem i teltet og fik fundet soveposen og vågnede først næste morgen med en ordentlig skideballe.

Det stank som bare pokker inde i teltet, og Peter mente det var mig der havde brækket mig, hvilket jeg hurtigt kunne afvise.

Han kunne bare prøve at se over til Claus.

Claus havde brækket sig i soveposen og havde om natten holdt Peter vågen med vrøvlesnak og gåture i kartoffelmarken, der lå lige ved siden af campingpladsen. Claus skulle simpelthen bare tisse.

Claus og jeg blev enige om at det var straffen, for at blive hjemme i teltet og være asocial. Men vi havde haft en kanon aften.

Men nu stod den på rengøring, det kunne der ikke herske tvivl om.

Efter storvasken gik vi ned i byen for at få morgenmad / frokost. Og det gjorde godt.

Her oplevede vi endnu engang at mit Dannebrog bag på jakken, var en kæmpe succes. Der var på det tidspunkt EM i fodbold og Danmark havde spillet en kanon åbningskamp mod Frankrig i Frankrig, hvilket havde bevirket at danskerne var utrolig populære blandt franskmændene.

I Le Tréport oplevede vi igen Peters påståelighed, hvilket kom til at koste ham meget dyrt. Jeg fortalte at vi om aftenen havde set 2 tivolier i byen, men Peter vidste bedre. Han havde set 3, vel at mærke hjemme fra teltet, hvor der var langt ind til byen.

Vi væddede 30 kasser øl, og igen sagde jeg til Peter at han kunne nå at trække sig, for han havde allerede tabt. Men nej. Peter ville ikke give sig, og det kostede ham så 30 kasser øl.

Det vil sig at jeg på nuværende tidspunkt havde vundet 45 kasser øl. Sikken en fest det kunne blive til.

Den 11/7 om formiddagen tog vi afsked med Le Tréport for at tage til Skotland. Vi sejlede med færgen fra Boulogne til Folkestone og derfra med tog til London, hvor vi igen skulle skifte tog. Samtidig skulle vi også finde en anden hovedbanegård. Det var efterhånden blevet sent på aftenen og valgte derfor den sikre løsning. En taxi.

Og vi var heldige, vi kom ud at køre i en af de store sorte taxier, og så gik det af sted mod en ny hovedbanegård. Og her kunne vi da om ikke andet, gøre os forståelig og samtidig også forstå dem.

Vi fik købt billetter til en sovevogn, og så gik det ellers nordpå mod Glasgow. Om morgenen da vi ankom til Glasgow, skulle der straks skiftes tog mod Edinburgh.

I Edinburgh skiftede vi tog til Aberdeen, for i Aberdeen igen at skifte tog mod Inverness.

Og langt om længe var vi endelig ankommet til vores bestemmelsessted. Byen ved Loch Ness.

Vi vandrede lidt rundt i byen og skulle nu finde ud af hvor vi skulle overnatte. Vejret var ikke til telt, men vi kunne også bare overnatte på et vandrehjem.

Vi fandt ud af, at der lå et rigtig hyggeligt vandrehjem midt nede langs Loch Ness, og dette sted valgte vi. Vi skulle køre med bus for at komme derned.

Stedet var perfekt, med en fantastisk udsigt ud over Loch Ness.

Vi kom i snak med et ældre ægtepar, som havde valgt en tur, hvor de skulle overnatte på de forskellige vandrehjem i Skotland. Manden fortalte om alle de forskellige gamle slotte der var lavet om til vandrehjem, og hvilken oplevelse det havde været. Under samtalen kom det frem at manden var blind.

Men stemningen på disse slotte havde været helt fantastisk.

Jeg foreslog at vi også tog ned langs med Loch Ness for at opleve disse flotte spændende slotte, nu hvor vi alligevel ikke længere kunne bo i telt på grund af kulden.

Men det kunne der ikke blive tale om, uvist af hvilken grund. På det tidspunkt tænkte jeg på at fortsætte resten af turen alene. Men på en eller anden måde fik de mig overtalt til at fortsætte med dem, hvilket jeg bagefter bitterlig fortrød.

Den 14. juli kørte vi tilbage til Inverness og så lidt mere af byen.

I Inverness fik vi igen den sjove idé bare at fortsætte turen ned mod Edinburgh og pludselig bare finde et nyt sted, hvor vi ville gøre ophold.

Stedet hvor vi gjorde ophold blev Kingussie, en lille by i højlandet mellem Inverness og Edinburgh.

Som det første skulle vandrehjemmet findes, det kunne der ikke herske tvivl om, og heldigvis lå vandrehjemmet ikke så langt fra byen.

Vandrehjemmet var meget specielt, men utrolig spændende indrettet.

Men der var gået knas i vores indbyrdes forhold til hinanden eller sagt på en anden måde, til Peter. Claus prøvede så vidt det var muligt at være neutral.

Efterhånden trængte jeg til at komme væk, og valgte derfor at gå mig en dejlig lang tur. På min færd kom jeg til sidst forbi et rigtig hyggelig skotsk værtshus, og valgte at besøge stedet.

Der var mange mennesker inde på værtshuset, men alle venlige og nysgerrige. Det var nok ikke hver dag der kom en dansker forbi dette værtshus.

Jeg fik mig en Carlsberg Speciel Brew, som det viste sig havde en alkohol på ikke mindre end 25 %.

Så det var ikke så sær de indfødte kiggede lidt på mig.

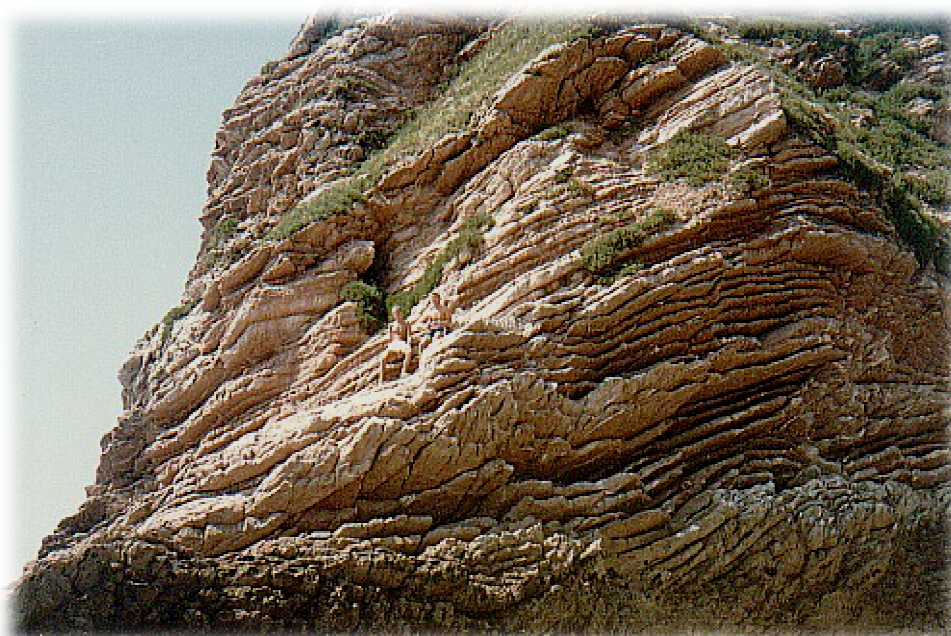
Jeg sad der resten af dagen, hvilket vil sige 2 – 3 timer, inden Claus og Peter kom for at se hvor jeg blev af. De havde regnet med at jeg sad på et værtshus.

Efter endnu en øl, gik det hjemad til vandrehjemmet, hvor jeg straks gik i seng. Værtshusbesøget havde sat sit præg, og jeg havde fået det "luft" der skulle til, for at fortsætte turen.

Næste dag skulle foregå med bjergvandring. Vi fik lavet en madpakke og så kunne det ellers gå af sted.

Vi havde en dejlig dag, hvor Claus og jeg konstant skulle pjatte rundt på klippevægge eller hvad vi nu kom i nærheden af. Vi prøvede endda at fange en rigtig bjergged, men den var for hurtig for os.

Efter nogle dejlige dage i Kingussie gik turen sydpå igen.

Første stop skulle være Edinburgh.

Undervejs mod Edinburgh skulle vi så have planlagt hvor turen nu skulle gå hen.

Jeg havde stadigvæk lyst til at se noget mere af Skotland og måske endda noget af Irland, men til sidst faldt valget på at vi ville hjem til Danmark.

Fra Edinburgh gik turen mod Newcastle, hvor vi ville med færgen til Esbjerg.

Men færgen sejlede først dagen efter, så vi skulle lige have fundet et sted at sove for natten.

Vi fandt en bakkeskråning ikke så langt fra færgeterminalen og der slog vi op for natten.

Vi hyggede os og håbede på at vejret ville holde tørvejr, for vi gad ikke stille teltet op.

Vi var heldige. Det regnede ikke om natten, og om morgenen kunne vi udhvilede trave ned til færgeterminalen, og vente på at færgen skulle sejle mod Danmark.

I Newcastle fik Peter og jeg ordnet vores "lille" mellemværende med hensyn de tabte væddemål.

Peter betalte ca. 1000,- og skulle efterfølgende holde en lille fest, hvor vi kunne se hinandens billeder.

Og dermed var vores "lille" mellemværende ude af verdenen.

Vi kom med færgen og havde en dejlig overfart, hvor vi sov oppe i cafeteriet på gulvet.

Den 18. juli ankom vi til Esbjerg og så skulle vi kun køre 1 gang mere med tog. Jeg stod af i Skærbæk hvor mor hentede mig.

Og dermed var vores Interrail tur færdig, desværre en uge for tidlig og vi havde lært en anden side af Peter at kende.

Resten af sommeren gik med lidt arbejde her og der, og med at gøre klar til min kommende værnepligt.

Mandag den 3. september 1984 drog Claus og jeg, i tog, af sted mod Holstebro. Vi var begge to meget spændte på, hvad det var vi frivilligt havde rodet os ud i.

I Holstebro blev vi afhentet på en lastbil, og jeg tænkte straks; Sikken en velkomst.

Ved ankomst til kasernen, fik vi anvist vores stue. Jeg skulle bo på 1. deling 1. stue og samtidig fik jeg at vide, at fra nu af, hed jeg Skærbæk og intet andet. Mit rigtige navn måtte ikke bruges, så længe vi opholdt på militært område.

Jeg skulle ikke være i samme deling som Claus. Claus kom i 2. deling 3. stue.

Vores sergent hed Hendriksen. En lille rå, men også menneske fyr, skulle det senere vise sig. Han viste mig vej ned til stuen.

Da jeg kom ind på stuen, fik jeg den næste store overraskelse. Jeg skulle bo på stue sammen med 11 andre.

Efter at de 3 første måneder var overstået blev vi reduceret til 9 mand på stuen

De 8 andre var:

Struer, Holstebro, Lægård, Brønderslev, Åbenrå, Nordborg, Egtved og Bedsted.

Da delingen var samlet med alle 4 stuer var der ud for stuerne antrædning hvor sekundløjtnant Frimor bød os velkommen.

Hvis Hendriksen havde virket rå, var det ingenting i forhold til Frimor. Mit første indtryk af Frimor, var at han virkede ond, men heldigvis fik jeg et andet indtryk af ham senere.

Efterhånden var hele kompagniet blevet samlet og der var antrædning udenfor i gården, hvor vi skulle stille op delingsvis og som i en hestesko, hvor 1. deling kom først og derefter de øvrige 3 delinger.

Udenfor blev vi først budt velkommen af kompagniets næstkommanderende Løjtnant Petersen og derefter af kompagnichef Major Kruse.

Der var lige fra starten lagt en ufattelig hård tone, og vi skulle ikke tro vi var noget. Her udenfor fik vi forelagt en hel masse regler herunder overholdelse af aftalte tidspunkter, hvilket der blev lagt uhyggelig meget vægt på.

Efter denne introduktion var det tid til at få udleveret hele udrustningen. Og der var meget.

Korte underbukser, lange underbukser, korte undertrøjer, lange undertrøjer, brynjer, sokletter, lange strømper, tykke strømper, løbesko, alm. pæne sko, 2 par støvler, alm. militærbukser m/jakke, trøjer, kampuniform, overtræksjakker, udgangsuniform med skjorte, baretter, FUT (fysisk udmattelse og tortur) tøj, hjelm (indre hjelm, yderhjelm samt sløringsnet), gevær M75 med løsskydningsforstærker, bajonet, regnslag, vanter, tasker, sløringsstifter, sovepose, komplet basis vel at mærke i løse dele (foldespade, vandflaske, ABC udstyr (gasmasker m.v.), 4 magasiner til M75, sløringsnet, kogekar, bestik, spritbrænder), og pudsegrej til blandt andet støvlerne, skoene og geværet.

Og alt dette skulle vi have med på en gang. Godt nok fik vi en sæk at putte det ned i, men 2 sække havde nok mere været passende.

Men heldigvis skulle vi ikke gå så langt, så vi kom nok over det.

Ved ankomst til stuen var armene dobbelt så lange, som de normalt plejede at være, og det havde på trods af den korte afstand været en sej tur.

Og så skulle der bestilles noget. Vi skulle først ikklædes militærstøjet og derefter skulle vi samle vores basis, hvilket var lidt af en opgave.

Vi var hele tiden under et konstant tidspres, og vi var da kun lige ankommet.

Da det endelig var lykkedes os alle at samle vores basis skulle vi til at indøve at gøre honnør samt at træde ind på stuen, hvor der blev spurgt om tilladelse til at træde ind. "Hr. sergent, anmoder om tilladelse til at træde ind på stuen".

Senere på eftermiddagen skulle vi rydde op. Alt vores pik pak skulle stuves af vejen, hvilket vil sige at det skulle lægges fint og nydeligt på plads i vores skab. Og ve det ikke var lagt ordentlig i skabet, så kunne man starte forfra, hvilket der var nogle der måtte sande.

Og sådan gik hele eftermiddagen.

Kl. 16.00 var der "fyraften" og fra kl. 17.00 kunne vi få noget at spise i tutten.

Næsten morgen skulle vi stå klar kl. 07.00 og hverken et minut før eller efter, men præcis kl. 07.00.

Men forinden skulle vi have fået morgenmad, og gjort rent på stuen, toiletterne, varmerummet og gangen. Så dagen startede for det meste kl. 06.00.

Vi blev lynhurtig rystet sammen, men vi var jo også sammen 24 timer i døgnet.

De første 3 måneder var hårde at komme igennem. Vi havde meget der skulle læres. Vi skulle lære at skyde med et gevær M75 og panserværnsraketter, panserkending, førstehjælp, flykending, marchere, eksercits, grave skyttehuller, arbejde med gasmaske på, lære at krybe selvom det gik midt igennem en kæmpe vandpyt eller en bæk, kravle i grøfter selvom de var fyldte af vand, vi skulle have opbygget en stærk fysisk form, kampsvømning, kampsport, at overnatte i skoven i en bivouak, forhindringsbanen, kaste med håndgranater, høre en masse forskellige foredrag, at arbejde under stress og mangel på søvn, var nogle af de ting vi lærte de første 3 måneder.

Hver weekend hvilket vil sige fra fredag eftermiddag tog vi toget hjem til det sønderjyske. Det var en lang og drøj tur, men kasernen var mere eller mindre næsten lukket ned i weekenden, og derfor var det ikke særlig spændende at blive på kasernen i weekenderne.

Om aftenerne var vi ofte nede i biografen eller over på KFUM soldaterhjemmet, hvis vi da ikke var faldet i søvn efter aftensmaden og en hård dag i felten.

Men hver torsdag aften / nat stod den på fest nede i byen i Holstebro med mindre vi selvfølgelig var på øvelse.

Claus og jeg så ikke meget til hinanden de første 3 måneder. Der skete simpelthen for meget om dagen til at vi havde overskud til at mødes om aftenen. Omvendt, så var stuens beboer "vigtigere", da det var dem, man også skulle være sammen med, når der var kriser, uanset hvor og hvad.

Men en aften inden vi havde overstået de 3 måneders rekrut tid, blev vi en torsdag enige om at, nu skulle vi ned i byen sammen. Og det blev en vild tur hvor vi kun drak Gin og Lime, og om torsdagen var der altid fra 21.00 – 24.00 dobbelt op på de fleste værtshuse. Jeg kan ikke huske hvordan jeg kom hjem, men det havde været en sjov aften.

Men næste morgen derimod var et mareridt. Hvordan skulle jeg kunne komme igennem dagen. Det gik allerede galt i forbindelse med stuegangen, hvor Hendriksen skulle se mit kogekar, og idet jeg rakte det ud til ham, faldt jeg ind i ham. Det var ikke så godt.

Jeg fik at vide at der også var noget der hed brooprøve, hvorved han hentydede til at jeg kunne blive knaldet for at møde fuld på arbejde. Men der kom ikke mere ud af den episode.

Midt på formiddagen medens vi sad i auditorium og hørte på et eller andet foredrag, hvor jeg kæmpede en brag kamp for ikke at falde i søvn, kom Major Kruse pludselig ned til mig og bad mig kigge forbi hans kontor, når vi havde frokostpause. Av min arm – nu brændte lokummet.

Omkring klokken 12.00 vandrede jeg over på hans kontor, godt nervøs, og spændt på hvad det var han ville. Men han ville så men bare høre om Claus og jeg havde transportproblemer om fredagen når vi skulle hjem, og det havde vi jo.

Han tilbød at vi kunne køre med ham til Tjæreborg og tage toget derfra, og det ville løse vores transportproblem, så vi tog pænt imod tilbuddet.

Claus havde også været ovre i auditorium for at høre et eller andet foredrag, men havde 3 gange været ude at brække sig og havde sidste gang fået at vide at han ikke skulle komme ind igen, men gå over at hvile sig.

Om eftermiddagen da "fyraften" nærmede sig var jeg henne ved sekundløjtnant Frimor for at bede om at kunne gå en ½ time før, hvilket pure blev afvist. Jeg fik roligt fortalt at jeg havde en aftale med Major Kruse, hvilket han ville undersøge. Kort efter kom han tilbage og kunne meddele at det var i orden. Jeg måtte gerne gå en ½ time før.

Dette gentog sig nogle fredage, indtil han ikke længere gad undersøge det og bare gav mig fri.

De andre var godt misundelige, fordi jeg dermed ikke skulle deltage i den ugentlige check af stuen sammen med sergenten. Rengøringen slap jeg ikke for.

Hele november blev brugt til optræning / opladning til den kommende Dragon tur, som samtidig skulle markere at vi ikke længere var almindelige rekrutter, men rigtige Dragoner.

I løbet af november skulle vi også til at vælge hvilke funktioner vi skulle have efter rekrut tiden.

Samtidig skulle der udvælges X-antal personer, som skulle på sergentskole.

Jeg ønskede at komme på sergentskole og deltog derfor i de forskellige FUT- /psykologiske prøver.

Jeg bestod prøverne, men tabte i lodtrækningen. Der var uhyggelig mange der ønskede at komme på sergentskole og som alle var egnede, hvorfor man måtte tyde til lodtrækningen. Nu blev det så spændende at se hvilken funktion jeg så ville få i delingen.

Claus havde bedt om at blive PMV kører, så han var også spændt på at se udfaldet.

Det var en hård måned, hvor vi gik utrolig mange kilometer, både som ilmarch og som almindelig march. Vi gik om dagen, og ikke nok med det, men vi gik også om aftenen, og fælles for alle ture var at efter hjemkomst var der fod-eftersyn. De ville ikke risikere at vi fik ødelagt vores fødder.

Vi var hele måneden udsat for meget hårde strabadser, og var ved at være klar til Dragon turen, både mentalt men så sandelig også fysisk.

Lige før turen skulle til at tage sin begyndelse havde jeg fået kildescenebetændelse i mit ene ben, hvilket var ret smertefuldt.

Lægen frarådede mig til at tage med på Dragon turen, da jeg kunne risikere at få et blackout undervejs.

Jeg fik mig en snak med Frimor og Hendriksen om situationen og fortalte at jeg gerne ville deltage, men at der samtidig også var et problem med mit ben og at jeg ikke ville opfattes som en hypokonder, vi måtte finde en brugbar løsning for alle parter.

Jeg fik lavet den aftale at jeg gik med så længe jeg kunne holde til det, og ville så blive samlet op.

Denne episode var nok med til at jeg fik et utroligt godt forhold til Frimor. Dette var beviset for kampvilje og gå på mod, og kendetegnede en rigtig Dragon.

Så oprandt dagen endelig, eller hvad man nu skulle sige til det og vi startede med en tur på forhindringsbanen med fuld oppakning, og hvor vi skulle komme samlet i mål, hvilket vil sige at vi skulle hjælpe hinanden de steder hvor der var vanskeligheder med at forcere forhindringen, og det var det de fleste steder, når man har fuld oppakning på sig.

Og lige netop samarbejde og hjælpsomhed var nøgleordene på denne tur, fandt vi lynhurtig ud af.

Der var oppe perioder og der var nede periode, og når man havde en nede periode, var det skønt at dem som havde en oppe periode, kunne træde til og hjælpe og dermed få vendt sin egen situation til en oppe periode.

Efter forhindringsbanen gik det i lettere løb op til skydebanen, og dermed op af galgebakken, som kunne knække enhver stærk fysik.

Vi var under et konstant tidspres, da hele rekrut turen kørte på tid. Hvilken afdeling kom først i mål med hensyn til den bedste tid og herunder hvilken stue på afdelingen blev den bedste.

Bedste afdeling ville få en fridag som belønning.

Efter skydningen gik det i løb om bag ved skydebanen, og dermed var første tids etape overstået og vi var godt udmattede.

Men dagen var slet ikke overstået endnu.

Vi fik kun lov til at hvile os i 5-10 minutter, inden det gik videre. Denne gang gjaldt det 15 km. ilmarch, hvilket vil sige ca. 6-7 km. i timen, og med fuld oppakning. Og selvfølgelig var denne tur også under tidspresset.

Turen var lang og sej, og her fik vi virkelig brug for hinandens oppe perioder. Jeg var begyndt at få ondt i min ene hæl, men det måtte vente til vi var kommet i mål. Min kildescenebetændelse kunne jeg under ilmarchen ikke mærke så meget til, det gik faktisk utrolig godt, efter at jeg var gået varm.

Endelig var vi ved målet i en skov, og straks skulle vi have bygget en bivouak 2 og 2. Derefter blev der udleveret en rå fisk til hver og hvis vi var sultne, som alle selvfølgelig var efter dagens hårde program, skulle vi nu til at tilberede fisken og sørge for at få den kogt.

Vi fik tilberedt fisken og den smagte fantastisk. Nu var vi klar til at sove, men nej sådan skulle det ikke være.

Alle der ikke skulle have tilset et eller andet på dem selv, skulle ud og bevogte en bro, før der var sengetid.

Jeg skulle have tilset min hæl, da det virkede som om at jeg gik på en pude af væske. Og ganske rigtigt, jeg havde fået mig en blodvabel, som nok skyldtes en eller anden lille sten i min støvle under ilmarchen.

Sergenten fik hentet en kanyle og fik den trykket op i blodvablen så al blod kunne komme ud. Derefter fik jeg noget specialplaster på, som jeg skulle gå med til vi ankom til kasernen igen.

Dermed var jeg kampklar igen.

Sent på aftenen ankom de andre til lejren i skoven, som vi havde fået til opgave at bevogte imedens.

Dermed var 1. deling samlet og vi kunne gå i vores soveposer.

Meget tidlig næste morgen blev vi vækket under meget stort stress. Vi havde kun ganske kort tid til at få pakket vores grej, inden vi skulle have rømmet skoven og dermed videre på vores Dragon tur.

Og det værste af alt var, at det var mørkt som i en negers r..

Men vi fik pakket og kom ud af skoven og kunne nu begive os ud på næste etape på ca. 25-30 km almindelig march.

Vi havde i løbet af dagen mange små opgaver, hvor vi så også fik et pusterum.

Opgaverne var bl.a. panserkending gennem en kikkert, forcering af en stor Å over et tov hængt op mellem 2 lastbiler og skiftning af et hjul på en jeep.

Om aftenen ankom vi meget trætte til den næste overnatningsskov. Vi havde i ca. en time kunnet se hvor vi skulle være, troede vi. Men foran os kørte en jeep, hvilket vi ikke kunne se, og dermed flyttede den sig konstant.

Vi havde fået at vide at når vi ankom til de "røde lys", var vi ved vores overnatningssted.

Denne episode tærede uhyggeligt meget på ressourcerne, så medens vi marcherede begyndte sergenterne at synge, hvilket vi hurtigt faldt med på, og dermed steg humøret lidt igen.

Tidlig om aftenen var der ro alle steder hvilket varede lige til tidlig næste morgen, hvor vi igen skulle ud og marchere det samme antal kilometer altså et sted mellem 25 og 30 km.

Igen var der opgaver i løbet af dagen og en af opgaverne var 1 km. bærefræs. Men hvem skulle blive den heldige, at få lov til at ligge på båren. Ved simpel lodtrækning blev jeg den heldige. De andre var selvfølgelig skuffede over at det ikke var en af dem der havde vundet, men samtidig var de også glade for at det ikke var en af de "tunge drenge" der havde vundet lodtrækningen.

Jeg blev plomberet fast til båren, så snyd ikke var muligt. Og så gik det af sted. Jeg kæmpede en brav kamp for at holde mig på båren, for en brækket plombering medførte en ny tur.

Jeg blev nærmest smidt rundt og når der var sideskift var det ikke noget med at stille båren, nej den blev bare smidt på jorden, fra den højde de nu havde fast i. Bedsted var til sidst så træt at han græd, og han var ellers ikke en af de små. Hendriksen sørgede konstant for at holde moralen oppe, og peppe dem frem til målet.

Da vi endelig ankom til målet, var der ikke flere ressourcer tilbage i dem. De havde givet alt hvad de havde i sig. Men for at musklerne ikke skulle blive kolde og for ikke at miste kostbar tid, begav vi os straks videre på marchen, dog i et lidt langsommere tempo end normal.

Langt om længe kunne vi se kasernen, og så var det ligesom om vi fik et ekstra skud vitaminer. Vi blev enige om ikke at ligne en gang hængte katte når vi passerede hovedvagten, og begyndte derfor at synge en af de frække sange.

Vi passerede hovedvagten som en flok stolte Dragoner, som vi nu kunne kalde os. Nu var vi ikke længere de "udskældte" rekrutter eller kyllinger som vi også havde som tilnavn.

Vi ankom til stuen, hvorefter rengøring af både udstyr og os selv kunne påbegynde. Hen på aftenen var der fod eftersyn igen. De ville sikre sig at alle havde det godt.

Og derefter var det tid til at gå i seng – godt udkørt. Og jeg havde klaret turen på trods af min kildescenebetændelse og blodvabel.

Dagen efter blev det bekendtgjort hvem der havde vundet Dragon turen, og så vidt jeg husker var det 1. deling der havde den bedste samlede tid, og 1. stue i 1. deling, hvilket var os, var den stue der havde den hurtigste tid. Det var da noget at være stolt over, og dette gav dog også en ekstra fridag.

Indtil nu havde vi med sådanne konkurrencer allerede opnået 2 fridage. Vi havde nemlig også vundet eksercits konkurrencen, hvilket selvfølgelig også havde krævet hård træning, for at nå så langt.

Ugen efter Dragon turen måtte vi lige igennem en stropetur, hvor vi blev hamrende beskidt og våde og det var lige fra det inderste til alt vores udrustning. De mente vi ikke opførte os som rigtige Dragoner og at disciplinen generelt var faldet på alle niveauer.

Jeg tror stropeturen fik hevet disciplinen op igen, for rengøringen efter turen havde været lidt af et mareridt.

Jeg kan huske at jeg startede med at gå i bad med hele udrustningen på. Dermed kunne jeg dog i det mindste få rengjort gevær og udrustning. Derefter var der hele olieringen af det kære materiel.

Så kom perioden hvor vi skulle funktionsopdeles, og jeg blev maskingeværhjælper. Et lorte job for at sige det lige ud. Min makker blev Bedsted, en person der konstant prøvede at fedte sig ind hos sergenterne, hvilket ikke var til at holde ud.

Men jeg blev samtidig også uddannet på maskingeværet, hvilket var spændende.

Nu havde jeg både gevær og maskingevær som mine favoritvåben, hvilket selvfølgelig betød at man skulle kunne skille og samle disse med klud for øjnene og på tid.

December måned blev generelt brugt til uddannelse i de forskellige våben.
Vi skulle ud over gevær og maskingevær beherske følgende våben:

Tung maskingevær, hvor patronerne var 1270 mm, hvor de i geværet samt
maskingeværet kun var 762 mm.

Dette våben skulle vi også beherske fuldt ud m.h.t. funktionalitet og rengøring.

Panserværnsraketter, som kunne skyde igennem en kampvogn.

Og til sidst men ikke mindst skulle alle have en uddannelse i kommunikationsmidlerne.

Nogle få udvalgte blev uddannet som PMV kørere og kommandører, og Claus var så heldig at blive en af dem.

PMV'en var vores trofaste transportmiddel de næste 6 måneder.

I december måned havde vi besøg af Carsten Mørch, der holdt et kanon foredrag om den vestlige verdens hårdeste militær uddannelse, Ranger School i USA, og som Carsten Mørch havde bestået.

Efter foredraget var der mulighed for at købe hans bog, hvilket jeg gjorde.

Som december måned gik nærmede julen sig, og der skulle i vores kompagni findes frivillige der ville tage julevagten og nytårsaftenvagten.

Jeg frygtede at jeg skulle blive den heldige vinder med hensyn til nytårsaftenvagten, hvis ingen andre meldte sig frivilligt, så jeg valgte i stedet for en sikker løsning.

Jeg meldte mig frivilligt til julevagten den 24-12/1984, og dermed var jeg sikker på ikke at få nytårsaftenvagten. Nytårsaften sagde mig mere end juleaften.

Derhjemme fik jeg købt julegaverne og til mor og far fik jeg købt en kæmpe hvid lampe til 1400,-, hvilket de fortjente.

Hver eneste weekend kom jeg troligt hjem med en uges vask, som igen skulle være klar til om søndagen.

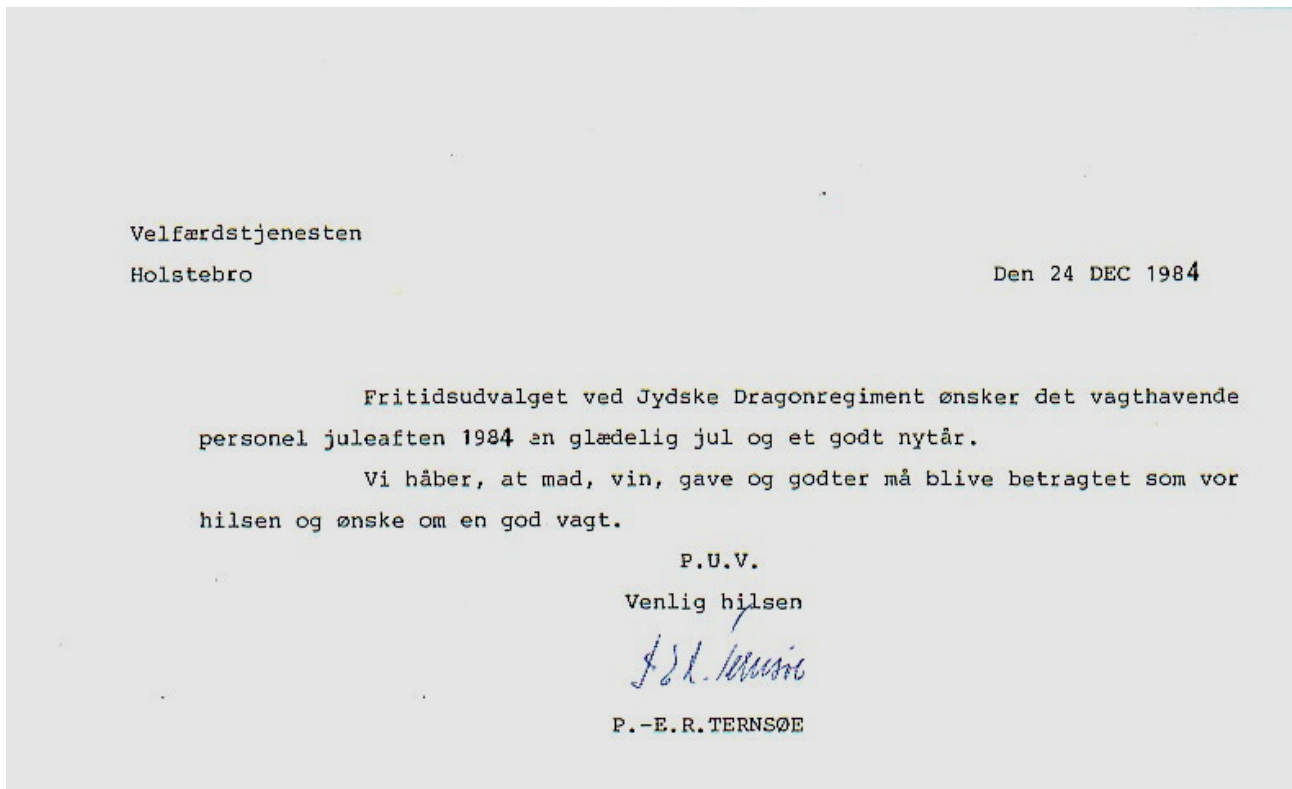
Samtidig skrev jeg et lille brev hvor jeg forklarede hvorfor gaven havde den dimension den nu engang havde og at jeg ønskede dem alle en glædelig jul, og at de ikke skulle spekulere på mig. Jeg var blot én ud af rigtig mange mennesker der skulle arbejde juleaften.

Juleaftenvagten var noget ganske specielt, viste det sig. Om formiddagen ankom velfærdsofficeren med en kæmpe kurv godter, som vi bare skulle gå ombord i.

Når der ikke skete noget sad jeg og læste i min bog om Carsten Mørch, hvilket var enorm spændende.

Da det blev aften skulle vi over på KFUM soldaterhjemmet for at spise vores aftensmad. De havde lavet speciel julemad til os, og vi sad og hyggede med familien. Under spisningen ankom Obersten med en lille gave til julevagten og til beboerne på soldaterhjemmet.

Som gave fik vi en Kongelig platte hvorpå der er et motiv af en Dragon på sin hest.

Efter spisningen på soldaterhjemmet kunne vi vende tilbage til kasernen og fortsætte vores vagt, godt mætte.

Jeg fik derefter ringet hjem for at ønske dem alle en glædelig jul og at vi alle havde det godt.

Natten forløb stille og roligt uden det store.
Vi patruljerede som vi skulle, men der var stille overalt.

Næste morgen kl. 08.00 var vagten overstået, og så kunne jeg vende næsen hjemad mod Lovrup og dermed fortsætte julen derhjemme.

Vi skulle først starte igen efter nytår.

Efter en kæmpe fest nytårsaften kunne jeg nu tage hul på de sidste 5 måneder i Holstebro. Og hvilke 5 måneder. De første 3 måneder havde vi kulderekord indenfor ca. 60 år. Alle Bælter, Sunde, Fjorde frøs til is og det var konstant hundekoldt. Det var året hvor alle danske isbrydere kom på arbejde i de indre danske farvande.

Og lige netop i disse måneder havde vi utrolig mange øvelser, hvor vi ikke skulle overnatte på kasernen men ude i den guds frie natur.

De efterfølgende afsnit er fra forskellige øvelser i denne periode.

Øvelse 1.

Den ene aften lå vi og ventede på at hjemmeværnet skulle angribe os. Vi havde fået os lagt i stilling omkring kl. 21.00.

Frostgraderne lå omkring minus 21 grader, og det var uhyggeligt.

Bedsted og jeg lå bagved vores maskingevær og hundefrøs, og vi måtte ikke bevæge os, da dette ville kunne ses af "fjenden".

Vi rustede af kulde, men pludselig skete der noget. Vi blev trætte og blev enige om skiftevis at tage en lur på ½ time. Nu frøs vi heller ikke længere, hvilket vi ikke spekulerede over.

Og sådan skiftedes vi til at sove lidt.

Kl. 24.00 blev øvelsen afblæst og straks fik sergenterne gang i dem alle. Vi fik at vide at vi skulle gå og hoppe skiftevis og det skulle være nu.

Det viste sig at der var en der havde fået kuldeshok, en havde fået forfrysninger i tæerne og flere havde fået forfrysninger på ørerne.

Senere på natten kunne vi gå i vores soveposer og dermed sov vi ude i det fri i minus 21 grader.

Øvelse 2.

Vi havde haft en lang uge ude i det fri med meget lidt søvn, og det havde konstant været hundekoldt. Når vi havde nattevagt som kun bestod af 1 time af gangen på grund af kulden, havde vi fået lov til at stå op, i stedet for at skulle ligge ned.

Da jeg efter en time i bidende frost endelig havde fri, måtte vi komme ind i vores PMV og blive varmet lidt op.

Da jeg kom ind i PMV'en havde en af mine tæer krydset en anden tå i støvlen, men jeg frøs sådan mine tæer, at jeg blev nødt til at tage støvlen helt af, og dermed hjælpe tåen over på sin rigtige plads igen.

Øvelse 3.

Vi skulle på en ugelang øvelse i Vinderup ved Viborg, og det var stadigvæk hundekoldt. Men denne gang fik vi lov til at overnatte i de ubeboede huse / stalde / lader der var i terrænet.

Vi fik strøet masser af halm ud og lå meget tæt op af hinanden for at holde på varmen.

Jeg havde ikke mindre end 5 par bukser på, for nogenlunde at kunne klare mig. Eneste problem var når toiletbesøgene meldte sig, for det skulle normalt gå stærkt for ikke at få forfrysninger i røven.

Toilettet var et stort hul i jorden, med et par tykke grene henover.

Om dagen brugte vi plastisk sprængstof for at kunne komme gennem jorden, så vi kunne få gravet vores kære skyttehuller.

Med hammer og mejsel fik vi os langsomt banket gennem islaget og derefter blev sprængstoffet anbragt, hvorefter det intet problem var at komme videre med skovlen / foldespaden.

Den ene aften blev jeg stationeret som forpost langt fra vores lejr, med radio og IR udstyr (Infrarød kikkert). Jeg skulle observere og melde hvis der viste sig "fjender".

Og pludselig begyndte der at ske noget. Med min kikkert kunne jeg tydelig se at der nede langs vejen kom en hel deling ansnigende og at den ville passere mig.

Jeg kaldte og kaldte, men fik ingen forbindelse til lejren, og pludselig var de lige ud foran mig hvor de holdt en pause. Mit hjerte fik rigtig god gymnastik det øjeblik, for hvad ville der ske, hvis de nede fra lejren pludselig kaldte mig. Jeg frøs overhovedet ikke på dette tidspunkt.

Pludselig blev der sagt at de fra hvor de stod og ned til lejren, skulle finkæmme området for eventuelle forposter, og tage dem med tilbage til deres egen lejr som "fanger".

GYS. Jeg krøb endnu længere ind under træet, og heldigvis blev jeg ikke opdaget, men jeg fik heller ikke advaret lejren om det forestående angreb grundet kommunikationsproblemer.

Det viste sig at de ved en fejl havde skiftet over på en anden kanal.

Aftenen efter var det min tur til at deltage i en snigepatrulje. Vi var 3 almindelige soldater og 1 sergent.

Vores "efterretninger" havde meldt at der ikke var noget de første 2-3 km., så vi tog den lidt afslappet.

At være med på snigepatruljer var altid spændende og det eneste vi havde med os var vores gevær og ekstra magasiner. Alt andet blev altid i lejren, for der var ikke noget der måtte kunne rasle og dermed afsløre os.

Da vi kom forbi en gård, blev vi enige om at checke den for eventuelle krybskytter. Jeg blev udpeget sammen med Struer til at skulle undersøge gården.

På vej op til gården snakkede vi om hvordan vi ville undersøge den, men så langt kom vi slet ikke. Pludselig blev vi anråbt om et password.

Og hurtig som vi var slyngede vi bare et tilfældigt password ud. Men den åd de ikke. Vi var på det tidspunkt ca. 25-30 meter fra hvor forposten lå.

Da vi ikke kunne vores password, blev vi først bedt om at ligge vores geværer og derefter tage 2 skridt fremad for dernæst at ligge os ned på jorden.

Jeg snakkede som en vandkanon, men de var gode til deres job.

Langsomt skulle vi komme krybende hen til dem, men nu var min tålmodighed opbrugt. Hvorfra de lå og hvor vi lå, kunne de ikke se om vi kravlede fremad eller tilbage, så jeg sagde til Struer, at vi ikke ville tages til fange og at vi skulle kravle tilbage til vores geværer i stedet for at kravle fremad. Den var han med på.

Stille og roligt kom vi tilbage til geværene, fik afsikret til byge skydning, og på min kommando skød vi og samtidig gik det i meget hurtigt løb ned af vejen.

Forposten blev så overrasket, at de først begyndte at skyde, da vi var nede ved vejen igen. Det havde været en kanon oplevelse, og nu vidste vi hvor det ene hold "fjender" lå.

Senere på natten havde jeg en lignende oplevelse. Denne gang lå jeg og Lægård bare musestille i en græsmark i et lille hul. Vi havde hørt at der kom en snigepatrulje ned mod os.

Da de var ca. 2 meter fra os, åbnede vi ild og hold kæft hvor blev de overrasket. Den ene skreg som et stukket svin.

De kom meget hurtig i løb, og Lægård og jeg lå rigtig og hyggede os over denne episode.

Øvelse 4.

Vi skulle ud til øvelsesområdet lidt øst for Randers og have en masse skydninger. Allerede inden vi kørte fra Holstebro havde jeg det ikke for godt. Vejret var forfærdeligt. Det blæste en halv pelikan samtidig med at det frøs.

Ved ankomst til lejren fik vi straks anvist vores senge og derefter skulle vi ud og have den første skydning.

Jeg hundefrøs, men det havde jeg jo gjort så mange gange før, så det var der jo ikke noget mærkeligt ved.

Da vi marcherede tilbage til lejren efter en lang og sej dag, begyndte problemerne at melde sig.

Jeg kunne ikke følge tempoet og kom mere og mere bagud. Kræfterne var total forsvundet.

Pludselig var der en sergent der opdagede at jeg ikke fulgte trop, og straks blev der stoppet.

Jeg fik forklaret min situation og straks blev min udrustning overladt til de andre. Jeg fik mig med nød og næppe hevet hjem til lejren, hvor jeg fik ordren om at gå i seng. Omkring kl. 18.00 fik jeg en ny ordre om at gå over til lægen, for der var noget der ikke var rigtigt.

Det viste sig at feberen lå omkring 41 grader og at jeg derfor straks skulle overføres til infirmeriet i Randers. Det kunne der overhovedet ikke herske tvivl om.

Med i bilen ind til infirmeriet var Tønder og Claus (Toftlund), som jeg tror, havde påfundet sig en sygdom, for at slippe for øvelsen.

Inde på infirmeriet i Randers blev jeg straks tilset af en læge, der godt kunne se at det ikke var for godt.

I løbet af natten var sygepasseren ofte inde for at se hvordan jeg havde det, og jeg havde det ikke godt.

For det første hundefrøs jeg stadig og pludselig vendte det sig til mægtige hedeture.

Dagen efter begyndte feberen at falde og jeg kom mig stille og roligt, hvilket betød at vi fredag morgen kunne tage toget tilbage til Holstebro og dermed holde normal weekend.

Efter at rekrut tiden var overstået fik vi også en anden transport mulighed. Vi kunne køre med Tønder, hvilket var endnu nemmere end at skulle køre med Major Kruse. Nu kunne vi komme næste helt hjem.

Tønder kørte som en gal, men det betød så at det ikke var noget problem at holde sig vågen. Vi oplevede at han kørte over for rødt lys, kørte ind i Skærbæk med 100 km/t for at se om det kunne lade sig gøre på trods af forhindringerne, kørte over Brøns Å, men ikke på vejen, nej den var spærret i den ene side og derfor lysreguleret, men det havde Tønder ikke tid til, så han tog cykelstien / broen og håbede at den kunne bære en bil.

I løbet af vinteren meldte jeg mig 2 gange frivilligt til at hjælpe med at servere i officersmessen.

Den ene gang var til Oberstens fest en fredag aften. En mega fest, hvor vi var ca. 10 personer til at servere. Jeg skulle servere ved Oberstens bord.

Det hele foregik selvfølgelig i udgangsuniformen.

Der blev festet til den helt store guldmedalje både inde i gildesalen, men så sandelig også ude i køkkenet.

Omkring kl. 03.00 var festen overstået og vi kunne tage hjemad. Jeg fulgtes med Oksbøl ned i byen, hvor vi lige kunne nå en øl på et af værtshusene, inden vi skulle med toget sydpå.

Det vækkede lidt opsigt at vi gik med udgangsuniformen på, men vi havde ikke haft lyst til at skifte tøj inden vi gik af sted.

Denne festaften gav en fridag om mandagen.

På mange af vores øvelser i foråret sørgede jeg for at der altid var dåse colaer med. 4-5 kasser kunne nemt sælges og de var i meget høj kurs.

Som øvelserne skred frem fik jeg mig en dobbelt rolle i delingen.

Vores radiomænd – Brønshøj og Hirtshals – 2 personer der konstant havde ondt af sig selv, og som konstant fejlede et eller andet, måtte derfor den ene gang efter den anden melde sig syge, og kunne derfor ikke deltage i øvelserne.

Dermed manglede der altid mindst en radiomand.

På en af øvelserne blev det vores sekundløjtnant for meget. Han råbte til sergenterne at nu skulle de finde en ny signalmand og kort tid efter kom der en kontraordre fra ham. Han ville have mig som radiomand – uanset hvad Hendriksen sagde til det. Og sådan blev det. Fra det tidspunkt var jeg næsten skiftevis radiomand og maskingeværhjælper.

Det første var det sjoveste, da jeg altid var på forkant med oplysninger.

Efterhånden nærmede vi os maj måned og skulle på en sidste større øvelse. Vi skulle deltage i en kæmpe Nato øvelse i Blåvand, hvor der både var deltagere fra Tyskland og England.

Tyskerne var vi ikke så bange for, men englænderne – dem var der respekt for. Mange af deltagerne havde deltaget i Falklandskrigen og var hærdede krigere.

Så det galt for alt i verdenen om ikke at blive taget til fange af englænderne. De kunne nemlig finde på at slå, hvis man ikke makkede ret.

Men vi var også godt beskyttede, for rundt om os var der konstant danske Leopard kampvogne.

Samtidig med at det var vores sidste større øvelse var det også den øvelse der skulle bruges til at bedømme os som kompagni – deling – stue – individ.
Alle var på lakridserne og heldigvis var vejret med os.

Vi havde en kanon øvelse og masser af oplevelser og alle på stuen / delingen havde givet deres bedste.

Men vi ville højst sandsynligt aldrig få at vide hvordan bedømmelsen var faldet ud.

P.S.

Det viste sig ved en senere genindkaldelse at Claus fandt et klassificeret dokument i hans PMV, som omhandlede Nato øvelsen i Oksbøl og som i fine vendinger beskrev bedømmelsen.

1. deling havde udmærket sig som den bedste samarbejdende deling og 1. stue var den stue der i delingen havde gjort det bedst.

En kanon meddelelse at få. Claus havde vist dokumentet til en af sergenterne, som læste det, inden det blev konfiskeret og overgivet til officererne.

I april / maj var der den store øl strejke som betød at man til sidst havde svært ved at få øl. Men det problem løste Claus og jeg for en periode. Vi hentede Hansa dåseøl i Tyskland. Den ene gang havde vi 16 kasser med til Holstebro i Claus's arvegods, en god gammel Kadet.

På kasernen rygtedes det lynhurtigt at Claus og jeg havde øl med. Vi startede et lille udsalg.

3,- pr. dåse, og de gik som "varm brød".

Men 16 kasser er mange, og hvor skulle jeg gøre af min halvdel.

Jeg besluttede at tømme mit badeværelse skab og fylde det op med dåseøl. Derefter kunne jeg hænge et håndklæde op foran, så man ikke kunne se det. Skabet skulle uanset indhold altid være aflåst, så det var ikke noget problem.

Men lige netop nu hvor skabet var total fyldt op med øl, var der en ransagning. Der var en der manglede sin bajonet.

Jeg prøvede ufattelig længe at undgå sekundløjtnanten, men den gik ikke, og så måtte jeg pænt ind og låse op.

Og hvilket syn der mødte ham.

Han kunne godt se at jeg i hvert fald ikke gemte nogen bajonet, og tog det ufattelig pænt.

Jeg skulle bare love at de ikke blev drukket i "arbejdstiden".

Og det var ingen problem.

Som tiden gik, blev vores "gule" centimetermål kortere og kortere. Det var det helt store nummer hver morgen, at kunne klippe en dag mere væk.

I maj måned fik vi afsluttet alle vores igangværende uddannelser.

I løbet af de 9 måneder havde jeg opnået følgende mærker:

- Bronzemærket i førstehjælp
- Bronzemærket i selvforsvar
- Bronzemærket i geværskydning
- Bronzemærket i maskingeværskydning
- Bronzemærket i kampsvømning
- Bronzemærket i terrænsport
- Bronzemærket i idræt

Så alt i alt var jeg selv rimelig godt tilfreds med min egen præstation gennem de 9 måneder.

LANDSORGANISATIONEN

»SELVFORSVARSMÆRKET»

DIPLOM

K. Jørgensen

Navn

har erhvervet SELVFORSVARSMÆRKET i

Bronze

Holstebro

den

14/4

1985

J. Blüß
Instruktør

N.S. Madsgaard
Dommer

Torsdag den 30. maj var dømt til den dag / aften hvor vi alle ville gå fuldstændig amok. Og sådan blev det.

Vi festede lige til den lyse morgen, og til forskel fra tidligere deltog sergenterne og sekundløjtnanten også denne aften / nat.

Sidst på natten / morgenstunden fik vi raseret gangene hos "kyllingerne", så der var ekstra meget at rydde op næste morgen.

Vi stod op til sædvanlig tid, hvilket vil sige at vi højst havde fået 1/2 times søvn, og så gik det ellers i gang med rengøringen.

På et tidspunkt var vi kommet til det punkt på dagsordenen hvor vores udrustning skulle afleveres, og tilbage havde vi nu kun vores civile tøj.

Kl. 12.00 var der antrædning ude i gården i civil, på nøjagtig samme måde som den dag vi startede.

Og jeg må indrømme, at det var svære minutter at komme igennem.

Her havde vi nu i 9 måneder kæmpet sammen, badet sammen, hygget os sammen, grinet sammen, kedet os sammen, drukket øl sammen, haft op og ned ture sammen, sovet sammen samt hjulpet hinanden og med et var det pludselig forbi.

Med et var vi pludselig os selv igen. Vi var pludselig ikke noget hold længere.

Afskeden var tung og med masser af løfter om gensyn, men ville det holde stik?

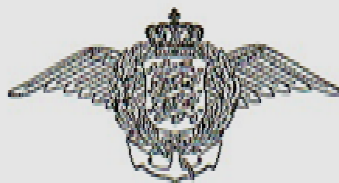
Ja, det skulle senere vise sig at det var det.

På vejen sydpå blev der til at starte med ikke sagt ret meget, men stille og roligt kom det dog.

Udstedende myndighed

Den 04 JUN 1985

Forholdsattest
for
værnepligtige menige m. fl.

Kaj Jørgensen
Personnummer Fulde navn

Født i Tønder har forrettet tjeneste i forsvaret
fra den 03 SEP 1984 til han blev hjemsendt den 31 MAJ 1985

Der meddeles ham følgende vidnesbyrd:

Brugbarhed: Tilfredsstillende

Forhold i tjenesten: Meget tilfredsstillende

Underkrift
B.H. DEVANTIER

VENDT